

Horizon Taal

Horizon Taal

Van de Italiaanse bergen
tot aan de Waddenzee

Colofon

Titel: Horizon Taal

Redactie: Theo van Rijn, Yfke van Vuurden

Omslagontwerp: Alexander Roessen

Opmaak: Annette Hulscher

ISBN 9789463670449

© 2019 Yfke Brandhout, Irene Campfens, Diana Cotteleer, Angéla Haegmans, Harry Heijkoop, Carolien Hennekam, Margareth Hillebrandt, Angela Holland, Joyce van Hooijdonk, Monique Hooft, Annette Hulscher, Giovanna Jansen, John Jansen, Miriam Joosse, Ingrid Lub-de Vries, Lianne Molenbroek, Caroline Nelissen, Anja Pronker, Theo van Rijn, Alexander Roessen, Samantha Stroombergen, Zjors van Unen, Gaby Visser, Marlen Visser, Marijke Vos, Ingrid de Vries-Hogenkamp, Ivonne Zwart

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteurs.

Inhoudsopgave

Voorwoord	7
De cirkel van het leven - Diana Cotteleer	9
Die Italiaanse mannen ... - Marijke Vos	15
Niet naar Fossombrone! - John Jansen.....	23
Mariana - Harry Heijkoop.....	29
De wijnkenner en zijn vrouw - Margareth Hillebrandt.....	39
Onverwachte ontmoeting - Marlen Visser.....	43
Daar heb je vrienden voor - Giovanna Jansen	47
Als de vogels zingen - Samantha Stroombergen	53
Buongiorno buongiorno! - Lianne Molenbroek.....	59
Waddenwind - Annette Hulscher	67
De Vergelding - Zjors van Unen	71
Op een onbekend strand - Yfke Brandhout	77
Het Wijdse Wat - Caroline Nelissen.....	87
Op non-actief - Ingrid Lub-de Vries.....	89
Vetzucht - Irene Campfens	97
Limburgse maffia op Montesoffio - Gaby Visser.....	103
Kort geleden - Miriam Joosse	111
Rustwad - Carolien Hennekam	115
Zaterdagochtend - Anja Pronker.....	121
Arrivederci - Angéla Haegmans.....	127

Moeder van idioten - Monique Hoolt.....	133
Dilemma - Ivonne Zwart.....	139
Het schrijverscollectief - Alexander Roessen	143
Wie het laatst brult - Ingrid de Vries-Hogenkamp	155
Een onhandig happy end - Angela Holland.....	159
Willem - Theo van Rijn.....	165
Vakantievenijn - Joyce van Hooijdonk.....	171
Over de schrijvers	179

Voorwoord

Met ongebreidelde trots presenteer ik je de verhalenbundel *Horizon Taal*. Een verzameling van korte verhalen die zich alle afspelen op een bijzondere plek. Geïnspireerd door onze schrijfvakanties in Italië en op een zeilschip op de Waddenzee kozen we voor het thema *zon en zee*.

Het idee voor *Horizon Taal* ontstond tijdens een van onze laatste schrijfweken op landgoed Montesoffio in Italië. Een plek die keer op keer bewijst inspiratiebron te zijn voor degenen die er verblijven.

Zittend op het hoogste punt van het landgoed en uitkijkend over de glooiende dalen legde deelnemer Alexander Roessen mij zijn idee voor: het samenstellen van een bundel met verhalen van voormalige deelnemers van onze schrijfvakanties. Ik was meteen enthousiast vanuit de gedachte dat de ontroerende en hilarische verhalen, die zijn gedeeld tijdens deze weken, een podium verdienen.

Daarna kwam alles in een stroomversnelling: de ene deelnemer nam de coördinatie van het project op zich en de andere, een professioneel redacteur, bood aan om de verhalen te redigeren. Weer een ander wilde de opmaak van het binnenwerk voor haar rekening nemen. Een geweldig aanbod van deze enthousiaste schrijvers, die dit allen hebben gedaan naast hun dagelijkse werk. Maar uiteindelijk had *Horizon Taal* pas bestaansrecht toen de verhalen van de cursisten binnenstroomden. Verhalen, die ons raakten, lieten glimlachen en tot nadenken stemden.

Zo is *Horizon Taal* uitgegroeid tot een project dat geheel door de deelnemers van de schrijfweken is geïnitieerd,

gedragen en voltooid. Nu snap je vast mijn eerder genoemde trots.

Aan jou het advies om er goed voor te gaan zitten, jezelf te voorzien van koffie, thee, of misschien een Italiaanse wijn, en te genieten van het schrijftalent van onze deelnemers.

De officiële presentatie van *Horizon Taal* vond plaats tijdens de *Terugkomdag Schrijfweken*. Een jaarlijks terugkerend evenement waar alle deelnemers van onze eerdere schrijfvakanties elkaar kunnen ontmoeten om (schrijf)ervaringen uit te wisselen. Een gelegenheid die ook weer leidt tot nieuwe verhalen en mooie plannen. Het zou zomaar kunnen dat deze verhalenbundel eveneens het begin is van een traditie, die onze steeds groter wordende schrijffamilie blijvend bindt.

Marlen Visser

De cirkel van het leven

Diana Cotteleer

Hoe lang was het geleden dat ze zichzelf nog eens op iets nieuws had getraakteerd? In gedachten schoof ze zachtjes het fluweelzachte gordijn opzij in de hoop dat de jonge verkoopsters – met maatje 36 zo te zien – haar niet een-twee-drie in de gaten hadden. *Eerst effe zelf keuren, als 't niks is, dan snel en ongezien het pashokje weer induiken.* Iets deed de verkoopsters opkijken, precies haar richting uit. Hun gesprek viel stil.

‘Zó mevrouw, wat ziet u er prachtig uit, dit jurkje zit u als gegoten.’

Met ogen vol ongeloof over de onverwachte complimenten draaide ze zich nog eens extra in de rondte, haar spiegelbeeld vertoonde niets van dat wat haar meestal in de weg zat. Haar korte stevige benen leken lang en smal, nergens enig vetrolletje te bespeuren. Haar stevige voorgevel, daar kon je wel mee voor de dag komen zo vond het merendeel van haar mannelijke vrienden, leek geslonken naar cup AA!

De verkoopsters maakten en passant nog een compliment over haar hippe laarsjes, mét glitters. Ze vertelde de nog zichtbaar zeer jonge meisjes natuurlijk niet, dat ze deze jaren geleden voor een prikkie van haar dochter had overgenomen. Op de plank lonkten een paar laarsjes – net nieuw binnengekomen, zo las ze – die perfect zouden matchen bij het jurkje. *Hm, zou ze? Nu ze toch losging? Ze had toch niet voor niets haar extra verdiende centen zorgvuldig bewaard!* In een impuls greep ze haar mobiel, schoot een selfie, drukte op verzenden. Haar zoon zou zeker en vast een eerlijk advies geven ... *Gaaf mam, wow, doen.* Deze reactie, kort maar krachtig, overtrof wederom al

haar verwachtingen. *Oké, ik doe het jochie, je weet maar nooit wie ik tegen het lijf loop als ik in Italië ben.*

Al haar twijfels verdwenen acuut als sneeuw voor de zon. Zo trots als een pauw verdween ze niet veel later met haar aankopen zoals ze was gekomen, stilletjes, niet te opvallend, alhoewel ze het liefst een vreugdedans door de winkelstraat had gemaakt. Nu was ze er echt klaar voor. De schrijfweek naar Italië was haar min of meer komen aanwaaien. Ze was beslist niet over een nacht ijs gegaan om hier ja tegen te zeggen. Alle maren werden uit de kast getrokken. De een na de ander trachtte haar over de streep te trekken, zo ook haar zoon.

Mam, het wordt nu echt eens tijd dat je iets voor jezelf gaat doen, én dan kan je eindelijk je lang gekoesterde wens vervullen, je levensverhaal schrijven.

Hij had haar eerder dat jaar al weten te linken aan een schrijfster die een schrijfweek in Italië aanbood. *Italië? Zo ver weg!*

Hoe moet het dan met de poes? En met mijn werk? En het financiële plaatje?

Ze hield van schrijven, dat mocht ieder die haar kende inmiddels duidelijk zijn, het was een van haar dagelijkse bezigheden maar daar waar je van houdt, wil nog niet zeggen dat je er ook goed in bent.

Wat is goed, wat is goed genoeg?, zo bevroeg ze zichzelf met regelmaat. *En waar schrijf ik voor, voor wie? Wie wil het uiteindelijk lezen?* Ik, ik, ik, en ik, zo hoorde ze al jaren van familie en vrienden, en niet te vergeten de vele therapeuten die ze op haar zoektocht naar zichzelf bezocht. Toch kreeg ze zichzelf niet overtuigd. Ze had nooit ergens echt in uitgeblonken, zo vond ze vooral zelf. Haar vader dacht

daar heel anders over, haar moeder beaamde haar vaders mening maar al te graag.

De dummy's – met harde rode kaft, daar hield ze zich strak aan vast als ware het bijgeloof – puilden inmiddels haar kast uit. De boeken tot en met de kaft toe, volgeschreven met haar dagelijkse gedachten, overwegingen, dilemma's. Allerlei krantenstukjes, columns en meer van dat vulden haar schrijven mooi aan. Ieder boek was zo een uniek verslag van haar dagelijkse leven op zich. Op de rug werd steevast de eerste en laatste dag en het jaar van schrijven vermeld, zo kon ze snel én makkelijk iets terugvinden als ze een herinnering wilde ophalen. Voor het merendeel van haar herinneringen had ze haar dummy's niet eens nodig, die zaten in haar geheugen gegrift, zelfs als ze ooit dementerende zou zijn.

Wie niet waagt, wie niet wint, en niet geschoten, altijd mis, zo schoot het in haar gedachten, *dús nu zou het er eindelijk van komen. Mogelijk tóch nog voor haar moeders tachtigste verjaardag, zoals ze halvelings had beloofd*. Met dit in haar achterhoofd, én natuurlijk die Italiaan in het vooruitzicht, liet ze al wat haar lief was voor een weekje achter zich, pakte haar koffer, met daarin haar nieuwe jurkje, zorgvuldig in zijdevloei-papier – ook wel tissue genoemd – gewikkeld. Tissues hoopte ze niet nodig te hebben tijdens de schrijfweek, met uitzondering voor alle tranen van het lachen natuurlijk.

Na een voorspoedige reis mét bijzondere ontmoetingen en een hele fijne overnachtingsplek in Zwitserland, daar kon ze een boek over schrijven, arriveerde ze dan eindelijk bij het Country House Montesoffio. De ontvangst door de gastheer en gastvrouw was hartverwarmend. Al bij de eerste handdruk voelde het vertrouwd, of ze elkaar niet voor het eerst ontmoetten. Dat heb je met sommige

mensen. Dan is er een klik zoals oude zielen met elkaar hebben door vele levens heen. Steeds weer kruisen ze elkaars pad. Soms heel snel, al bij het prille begin. Soms duurt het de helft van je leven. Dromerig volgde ze de gastheer naar haar logeerplek. De zonnige kamer viel haar meer dan mee. Stilte en licht vielen over haar heen als een warme zachte deken. De twee tegen elkaar geschoven bedden, voorzien van kraakhelder gladgestreken beddengoed, namen een prominente plek in, net als de riante linnenkast mét passpiegel. Ze zag het al voor zich, als ze eindelijk haar jurkje tevoorschijn zou halen en zichzelf op het moment suprême aan haar medeschrijfgenoten kon showen.

De zon scheen recht in haar gezicht, precies zoals de gastheer haar op de dag van aankomst had voorspeld.

‘Je kunt de luiken maar beter sluiten, want de zon schijnt al vroeg in de ochtend pal in de kamer.’ Nog voor haar gastheer zijn goedbedoelde advies had uitgesproken, hapte ze naar adem en flapte er snel een antwoord uit.

‘O nee, ik hou van de zon en het morgenlicht.’

Deze morgen, na haar derde zeer korte nachtje, was het dan eindelijk zover. De zon scheen in haar volle glorie en kuste haar wakker. Ze was blij met de ochtendzon en bleef roerloos liggen waar ze lag. *Begin de dag met een lach*, zo ontpopte zich een gedachte met een brede glimlach. Ze tastte met haar hand naar haar mobiel. Dít was het moment voor een selfie, niet om te versturen naar haar achterban, niet voor Facebook, niet om de show te stelen. Néé puur voor haarzelf, als een soort van spiegel. Hoe zit ik erbij, zoiets ...

Toen ze haar mobiel op zichzelf richtte, merkte ze een wonderbaarlijk schouwspel van de weerkaatsing van de

zon achter haar op de witte muur. Een spel van cirkels en kleuren. De cirkels van het leven! Haar glimlach werd breder en breder, haar fantasie geprikkeld. De ene na de andere selfie wordt gemaakt terwijl er een innerlijke dialoog ontstaat. Sneller dan haar gedachten haar volgen kunnen, stormt ze haar bed uit, pakt haar oude Lumix camera en schiet erop los. Klik, klik, klik. Ze vangt haar schaduw in het licht, voelt zich als een model bij een fotograaf. Bezweet van alle actie laat ze met enige weemoed even later het beeld op de witte muur los.

Een douche op de vroege morgen doet wonderen zo wist ze uit ervaring. Lauwe waterstralen stroomden over haar haren en haar gezicht, meanderden langs haar hals, haar schouders, haar borsten, golfdend over haar buik, langs haar billen, dijen, knieën, enkels en voeten. Deze vorm van meditatie bracht haar weer enigszins bij zinnen. Wederom schoot haar een gedachte te binnen, mijmerend over het gesprek met haar gastheer, de avond voorafgaand aan dit wonderlijke ochtendgebeuren.

Ik zocht naar avontuur, ik vond mijzelf.

De laatste uurtjes van haar schrijfweek op Montesoffio waren ongewenst snel dichterbij gekomen. *Hoe had ze er ooit zo tegenop kunnen zien?* De schrijfvrije middag bood de gelegenheid om de allerlaatste zonnestrallen op te vangen. Voor het laatst nestelde ze zich op de schommelbank aan het rimpelloze zwembad met een uitzicht dat oneindig ver kon reiken over prachtige wijngaarden en het uitgestrekte landschap die haar in één week zo vertrouwd waren geworden of het nooit anders was geweest. Met haar ogen gesloten voelde ze nog een keer de Italiaanse zon op haar gezicht. *Aan alles komt een eind, ooit.*

Ook de vooravond van haar laatste nacht in het Country House was sneller dan gewenst aangebroken. Traditiegetrouw organiseerden de gastheer en gastvrouw een afscheidsavond in het plaatselijke pizzatentje met de beste pizza uit de streek. Eindelijk zou ze schitteren in haar prachtig nieuwe jurkje. Zij gingen vast vooruit. De deur van het huis, wat zo`n hele week ook haar thuis was geweest, werd keurig afgesloten om alle laptops met hun levensverhalen veilig te stellen. Náást haar laptop lag haar kamersleutel, onbereikbaar, net als haar jurkje!

De ochtend van vertrek haalde ze haar jurkje – als nieuw – uit de kast, wederom zorgvuldig in het zijdevloeipapier gewikkeld en in de koffer gelegd, klaar voor een volgend avontuur.

Die Italiaanse mannen ...

Marijke Vos

‘Dit móet je trouwens proeven.’ Tess trekt me mee naar een kraampje dat verscholen staat tussen twee boetiekjes. Eigenlijk is het niet meer dan een inkeping met een plank ervoor tussen de winkels, maar mijn oog valt direct op de bak met romige substantie. Natuurlijk!

‘Oeh, Italiaans ijs,’ roep ik verrukt uit.

‘Nog beter.’ Tess kijkt me met glimmende ogen aan en draait zich om naar de slungelige puber achter de toonbank. ‘Vorrei due cannoli al cioccolato, per favore.’

Vol bewondering staar ik naar mijn zus. Ze is pas drie maanden in Italië maar spreekt de taal al best goed, terwijl ze zonder voorbereiding is vertrokken. Het was een impulsieve actie van haar om te reageren op de oproep voor een bruidsfotograaf in dit dorpje op Sicilië. Binnen een week hadden zij en haar vriend Stef gepakt en waren ze klaar om te gaan. Het avontuur tegemoet. Bewonderenswaardig, maar vooral compleet het tegenovergestelde van wat ik zou doen. Ik bedoel, je gaat toch niet zomaar in het buitenland werken zonder eerst minstens een jaar voorbereiding? Mijn leven bestaat uit plannen, voorbereiden en evalueren. En tot nu toe brengt me dat aardig wat. Ik heb een leuke baan als controller, een mooi appartement met passende hypotheek en genoeg tijd in mijn agenda voor vriendinnen. Maar ik ben hier pas twee dagen en ik snap helemaal waarom ze verliefd is geworden op dit dorp: de pittoreske stenen straatjes vol terrasjes en fleurige bloembakken, de oude bakkerswinkel op de hoek en de glooiende wijngaard op de heuvel boven ons. Het hele dorp ziet eruit alsof het rechtstreeks uit een

reisbrochure is geplukt. En dan niet een voor groepsreizen voor ANWB-stellen maar een brochure over de best bewaarde Italiaanse geheimen zoals cantina's die al generaties meegaan.

Ik schrik op uit mijn gemijmer als achter ons een donkere stem klinkt: 'Pago io, queste belle signorine si meritano di essere trattate bene.'

Ik draai me nieuwsgierig om naar de man en mijn adem stokt. Zijn groene ogen ontmoeten de mijne en ik voel hoe het bloed langzaam naar mijn hoofd stijgt. Er verandert iets in zijn blik als we elkaar kort aanstaren. Ik weet het meteen: dit is er zo eentje, een echte Italiaanse man.

Ondanks de warmte draagt hij een grijze nauwsluitende pantalon onder een witte blouse die, doordat de bovenste knoopjes openstaan, een gebruinde borstkas met een bescheiden hoeveelheid borsthaar laat zien. Zijn jasje heeft hij nonchalant over zijn schouder geslagen. Zijn olijfgroene ogen vallen extra op door zijn gebruinde gezicht met een stevige kaaklijn en een lichte waas van stoppels. Zijn donkere haren zitten netjes achterovergekamd. Dan glimlacht hij naar me.

'Non mi capita spesso di avere a che fare con una dolce ragazza in questo paese remoto.' Hij houdt zijn hoofd een beetje schuin, maar verbreekt ons oogcontact niet. Ik weet niet wie dit staarwedstijdje het langst kan volhouden of wanneer het vreemd wordt dat ik geen reactie geef – want ik heb werkelijk waar geen idee wat hij zojuist zei – maar inmiddels voel ik dat mijn benen beginnen te slingeren als te lang doorgekookte pastaslierten. Ik houd me met een hand vast aan de toonbank en krijg het eindelijk voor elkaar om mijn blik los te maken van de knappe vreemdeling en kijk vragend mijn zus aan. Ze kijkt peinzend van de man naar mij en haalt dan haar schouders op. 'Ja, sorry. Maar dat verstond ik dus ook niet.'

‘Prego, a spese del signore.’ De jongen achter de toonbank legt twee ronde wafels met een witte vulling voor ons neer op de balie. De uiteinden zijn besprenkeld met stukjes donkere chocolade.

Tess lijkt eindelijk te begrijpen wat er gebeurt. ‘Grazie mille. Appartiene alla festa di nozze?’

Ze werpt een glimlach naar de man en fluistert dan snel naar mij: ‘Hij trakteert ons. Hij hoort bij het bruidsgeselschap van morgen.’

‘Giusto, sono il fratello dello sposo. Non vedo l'ora, soprattutto ora so che ci sono così belle signorine in giro e non solo le mie vecchie zie.’ Hij knipoogt naar me en knikt dan naar de jongen achter de toonbank ten teken dat hij er ook een voor zichzelf wil bestellen. De jongen lijkt net zo onder de indruk als wij.

‘Nou eh ... grazie!’ stamelt Tess en trekt mij snel mee, weg van de kraam en de liefde van mijn leven.

‘Wat zei hij nu als laatste?’ Ik veeg wat ricotta van mijn neus. Bij elke hap voel ik de romige kaas uit de koek barsten en Tess had gelijk, ik heb nog nooit zoiets goddelijks geproefd. We zitten op een bankje naast een fontein die helder water sproeit, een nieuwsgierige duif pikt wat kruimels rond mijn voeten. Ik denk aan de man van zojuist en in gedachten zie ik ons samen aan een tafeltje zitten, beiden slurpend aan het einde van een spaghettisliert à la Lady en de Vagebond. Mijn hart slaat een slag over bij alleen al de gedachte dat onze gezichten zo dicht bij elkaar zijn.

‘Nou, voor je compleet in katzwijn valt. Dat is dus de bruidegom van de bruiloft waar we morgen heen gaan.’

‘Ó.’ Mijn droombeeld spat brutof uiteen en ik laat teleurgesteld mijn schouders zakken.

Mijn zus fronst even. ‘Dit is wat ze doen, Tara. Die Italiaanse mannen ...’

‘Toch jammer,’ mompel ik. ‘Ik zou toch zweren dat hij oprecht ...’ Ik maak mijn zin niet af en neem nog een grote hap van mijn cannoli. Eerlijk gezegd word ik al een beetje misselijk – al weet ik niet zeker of het van de cannoli is of de gedachte dat mijn toekomstige aanstaande met een ander zou flirten – maar het is te lekker om niet door te eten.

‘Ach, een vakantieliefde is toch niets voor jou. Dat kun je zo lastig plannen.’ Tess grinnikt. Ze heeft gelijk. Ik weet niet wat me meer overrompelt: deze donkere vreemdeling of het feit dat ik iemand tot de liefde van mijn leven bestempel zonder een duidelijke persoonlijkheidsanalyse, karaktertest en minstens tien afspraakjes om te vergelijken.

Tess staat op. ‘Kom, we gaan terug naar het huis. Ik moet me nog voorbereiden op de bruiloft morgen.’

Vanachter de tafel met een imposant opgestelde toren van champagneglazen kijk ik met gemengde gevoelens toe hoe het bruidspaar in elkaars armen op de rustige muziek van de celliste danst. De schemer is ingevallen en de prachtig versierde tuin vol lampjes en witte lelies oogt sprookjesachtig. De meeste gasten staan met een glimlach te kijken naar de eerste dans van het bruidspaar. Het bruidspaar zelf lijkt echter geen oog te hebben voor de gasten, enkel voor elkaar. Het is een intiem moment.

Een onrustig gevoel roert door mijn maag. Natuurlijk ziet het er superromantisch uit en eerlijk gezegd, ze lijken bijzonder verliefd op elkaar. Vreemd, want de waarheid is dat de bruidegom mij sinds onze korte ontmoeting gisteren, de hele dag heeft opgezocht en in de gaten gehouden. Nadat Tess vertelde dat hij degene was die het ja-woord vandaag ging geven, heb ik zijn heldergroene

ogen en innemende glimlach direct uit mijn hoofd gezet. Maar hoe hij het voor elkaar kreeg, weet ik ook niet – je zou denken dat hij wel wat beters te doen heeft – hij dook vandaag overal op waar ik ook was. Toen ik hielp met het in orde maken van de versieringen, kwam hij spontaan helpen. Zijn hand raakte zachtjes de mijne aan toen we allebei naar hetzelfde lint reikten en ik vervloek mezelf om de tintelingen die het teweegbracht. Maar toen ik vervolgens expres naar de keuken ging – weg van hem! – om daar te helpen met de hapjes, dook hij even later ook daar op: hij sjouwde de kratjes vol vers fruit en andere ingrediënten terwijl zijn blik de mijne bleef doorboren gepaard aan een charmante glimlach en een onbetwiste flair van arrogantie.

‘Je ziet spoken,’ mompelde Tess eerder die middag terwijl ze de lens van haar camera schoonmaakte en er opnieuw doorheen keek. Het officiële gedeelte zat erop en ze bereidde zich voor op wat bruidsfoto’s tussen de wijnranken van het landgoed. Ik vertelde haar over mijn talloze *toevallige* ontmoetingen met de bruidegom vandaag. Tess kijkt me fronsend aan. ‘Wat een onzin. Hij is de hele dag druk met zijn verloofde. Heb je ze samen gezien? Het is toch het perfecte stel?’

Ik had ze inderdaad samen gezien. Met een knoop in mijn maag. De momenten dat ik ze samen zag, fluisterden ze elkaar lieve woordjes in de oren, hield hij haar hand vast en keek haar met zoveel adoratie aan, dat ik zelf ook haast begon te denken dat ik het me verbeeldde. Ik werd er zelfs een beetje onpasselijk van. Moest ik haar iets vertellen? En wat dan? Sorry meisje, maar dit ziet er allemaal heel verliefd uit, maar die vent van jou kijkt me de hele dag al verdacht diep in de ogen? Ik zucht. Dit slaat nergens op.